

VALOA, VETTÄ JA ILMAA

Perferio postinviejän
seikkailut 1

Ari Voutilainen

Valoa, vettä ja ilmaa

I & S

Ari Voutilainen

Valoa, vettä ja ilmaa

Perferio postinviejän seikkailut 1

Fantasiaseikkailu

© 2022 Ari Voutilainen

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi
Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-6271-4

Esinäytös

LAIHA takkutukkainen ja pitkäpartainen mies istui kosteassa luolassa ja huojutti itseään puolelta toiselle. Luolan katossa olevasta aukosta lankesi kirjas valokeila miehen päähän. Ensin mies kurtisti kulmiaan auringonpaisteelle, mutta avasi sitten smaragdinhohtoiset silmänsä apposen auki ja hyräili.

Mies otti taskustaan kapean vaaksan mitaisen putken, kiinnitti sen päähänsä ja jäi odottamaan. Puolen tiiman kuluttua mies tarttui putken päähän peukalolla ja etusormella ja nosti putken pystyyn, mutta ei irrottanut sitä ihostaan, joka oli väriltään vaaleanvihreän ja harmaan kirjava.

Sitten mies kurotti toisen kätensä ja otti luolan tulisijasta puoliksi palaneen koivuklapin ja kosketti sen oranssihehkuisella kärjellä putken ylöspäin osoittavaa päätä. Putken sisällä leimahti lähes näkymätön tuli ja pienen pieni liekki ilmestyi miehen sormien väliin. Liekin sammuttua mies nousi ja käveli syvemmälle luolaan.

Luolan perällä oli kolme kammiota ja pienimmän niistä täytti kahden sylen pituinen pätkä puunrunkoa, johon oli koverrettu reilusti ihmisen kokoinen syvennys. Mies astui syvennykseen ja jatkoi hyräilyään. Kammion katossa oli useita

pyöreitä aukkoja. Mies poisti aukkojen nahkamaiset tulpat ja paksua vihreää nestettä alkoi valua hänen päälleen.

Kun syvennys oli täynnä, mies sulki aukot, kävi pitkäkseen ja painui pinnan alle. Hetkittäin vihreät sormet ja varpaat rikkoivat nesteen pinnan, mutta pää pysyi koko ajan näkymättömissä.

Ensimmäinen luku

PERFERIO Hrunpoika Johannos oli postinviejän poika. Hänen isänsä kuljetti postia Sanolan ja Rukilon välillä. Se oli hyvä ammatti, työtä ei ollut liikaa. Tarkemmin sanottuna työtä ei ollut, koska Sanolassa ei asunut ketään. Perferion isoisän, joka myös oli toiminut postinviejänä samaisella reitillä, kerrottiin kuljettaneen yhden paketin Rukilosta Sanolaan, mutta tarinan todenperäisyydestä ei ollut takeita, koska Perferion isoisä, Perttoli Risterinpoika nimeltään, oli ollut varsinainen satusetä.

Tarinan mukaan paketti oli ollut niin suuri, että tarvittiin neljä yhteen liitettyä venettä kannattelemaan sitä, ja niin painava, että veneisiin piti sitoa tyhjiä tynnyreitä kellukkeiksi, joten todennäköisesti isoisä oli keksinyt koko jutun omasta päästään luodakseen pontta vaatimuksilleen raskaan työn lisästä.

Totta tai ei, se hyöty tarinasta kuitenkin oli ollut, että järvinministeriö antoi isoisälle oman saaren Sanolan ja Rukilon puolivälistä varastojen täydennysmahdollisuuksien ja riittävän levon turvaamiseksi. Ja saaren omistamisesta oli puolestaan seurannut, että Perferio Hrunpoika Johannoksen isästä oli oman isänsä jälkeen tullut postinviejä

Sanolan ja Rukilon välille. Näin saari säilyi suvussa ja suvulla turvattu elanto.

Viime talvena Perferion elämä oli mullistunut. Hänen isänsä oli yllättäen ilmoittanut, että Perferion täytyy suorittaa postinviejän pikaopinnot, koska hän lähtee katsomaan isoa vettä, eikä Postinviejän saari saa koskaan olla ilman virallista postinviejää. Perferio oli hämmästynyt niin pahoin, ettei saanut sanaa suustaan. Kyllä hän tiesi isänsä haaveen ison veden näkemisestä, mutta oli aina ajatellut, että isä toteuttaisi unelmansa vasta, kun Perferio oli aikuinen. Iso vesi oli kaukana, ja matka sinne ja takaisin oli huonojen kulkuyhteyksien takia myös vaarallinen.

Perferion äiti Reeta oli turhaan yrittänyt yli-puhua miestään luopumaan suunnitelmasta. Hru oli ojentanut Perferiolle Postinviejän oppaan ja käskenyt opetella sen ulkoa. Kuuliaisesti Perferio oli istunut kirjan ääressä joka päivä kokonaisen kuukauden ajan ja tankannut päähänsä pikkutarkkoja sääntöjä. Sitten Perferio oli hiihtänyt isänsä kanssa Rukilon kaupunkiin ja osallistunut viralliseen postinviejän mestarikuulusteluun.

Isän suureksi ylpeydeksi Perferio oli läpäis-syt kuulustelun lähes virheettömällä suorituk-sella. Perferio oli vastannut väärin ainoastaan yh-teen kysymykseen, joka liittyi postinviejän talviva-rusteisiin. Perferio oli muistanut, että postinviejän täytyi käyttää lapasia, jos vesi jäättyi, mutta unoh-tanut, että lapasissa täytyi olla reikä, josta

etusormen pystyi tarvittaessa työntämään ulos. Postinviejä joutui käsittelemään pännää, olipa lämpötila mikä tahansa, ja se vaati sorminäppäryyttä.

Heti mestarikuulustelua seuraavana päivänä Perferion isä oli pakannut tuohikonttinsa ja heilauttanut kättään hyvästiksi. – Tuon teille simpukankuoria tuliaisiksi, isä oli viimeisiksi sanoikseen huudahtanut.

Ja niin Perferiosta oli tullut Järviseudun virallinen postinviejä kauan ennen täysi-ikäistymistään. Tuosta päivästä oli kohta kulunut jo puoli ajastaikaa.

*

Eräänä iltapäivänä Perferio oli keräämässä isolimakotiloita, jotka olivat herkullisia valkosipuliöljyssä keitettyinä, kotisaarensa idän puoleiselta rannalta, missä vanha pelto muuttui hienoksi hiekaksi ennen rantaviivaa. Hän kulki kumarassa ja kurkisteli kaislojen lomaan havaitakseen pohjalla köllötteleviä tai veden pinnassa kuori alaspäin keluskelevia kotiloita.

Kun Perferio sieppasi käteensä erityisen pullean yksilön ja kohentautui ihastelemaan kotilon ruskeankirjavan kuoren mielikuvituksellista muotoa, hän näki silmänurkassaan välkähdyksen. Pilkkijän selällä Tanhusen pohjoispuolella oli jotain ylimääräistä, huokuva valkoinen läikkä hiekan vedenpinnan yläpuolella.

– Näyttää ihan purjeelta, nuori postinviejä totesi itsekseen. – Mutta eihän sen pitäisi, kuka tuolta muka tulee. Perferio pudotti kotilon kädestään pärevasuun ja kahlasi pois vedestä.

Postinviejän varusteisiin kuului kaukoputki, arvokas, harvinainen ja painava laite. Perferion isoisä oli rakentanut kaukoputkelle tornin saaren korkeimmalle kohdalle. Ja vaikka torni oli hieman yliampuva nimitys sylen korkuiselle kivikasalle ja sen päällä nököttävälle hirsikojulle, näki sieltä kaukoputkella erinomaisesti joka suuntaan.

Kiiruhdettuaan rannasta kallion laelle Perferio hamusi taskustaan kankaisen nenäliinan, pyyhki sillä kaukoputken linssiä ja tähysti. Nyt jo hyvän matkaa Tanhusen luota Postinviejän suuntaan edennyt vene keikkui äkkipikaisesti puolelta toiselle sivuvastaiseen tuuleen luoviessaan.

– Purjejolla se on, Perferio puuskahti, unohti kotilovasunsa tornin lattialle ja säntäsi juoksuun.

– Mikä hoppu, tiedusteli Perferion äiti Reeta pojan pinkoessa takapihan poikki.

– Jolla tulee, Perferio ähkäisi vastaukseksi.

– Oula kuolee? Sehän on kamalaa. Mutta kuka Oula ja mihin se kuolee? Ja miten sinä sen tiedät?

– Jolla, ei Oula, Pilkkijän selällä seilaa purjejolla tännepäin. Menen sitä postiveneellä vastaan.

Valoa, vettä ja ilmaa on Perferio postinviejän seikkailujen ensimmäinen osa.

Kirjan alussa Perferio Hrunpoika Johannoksen elämä mullistuu, kun hänen isänsä ilmoittaa lähtevänsä katsomaan isoa vettä. Ja koska postinviejän saarella täytyy aina olla postinviejä, Perferiosta tulee postinviejä isänsä tilalle.

Ensimmäisenä tehtävänä Perferio kuljettaa Sanolasta lähetetyn kirjeen Rukilon kaupunkiin. Kirje on ihme, koska Sanolassa ei tiettävästi asu ketään. Rukilossa Perferio saa uuden tehtävän, joka johtaa hänet yhdessä Eufraziina Dorotentyttären ja Ambrosius-pojan kanssa salaperäiseen kasvien valtaamaan Sanolaan.

BoD

9 789528 062714